

Ох, і де ти, зіронько

Михайло Старицький

Ох, і де ти, зіронько
Та вечірняя?
Ох, і де ти, дівчино
Моя вірная?

Чи кому зорять тепер
Твої оченьки
У садочку пишному
Серед ноченьки?

Чи кому всміхаються
Твої вустоньки,
Чи гаптуєш край вікна
Білі хустоньки?

Пам'ятаєш, серденько,
Було нищечки
Одчиняєш двері ти
Мені в сінечки,

А сама тремтиш уся,
Як осиченька,
Тільки паше полум'я
З твого личенька;

З палу пригорнуся сам
До коханої
Й занімію з любовці
Тії п'яної...

Затаївши дух було,
Тільки слухали,
Як то наші серденька
В міру стукали;

Як лічили ми той час
Цілуваннями,

Розмовляли палкими
Притисканнями!

А другого дня було
В гурті стрінемось,
То і словом ласковим
Не обмінимось, –

Мов чужі ми змалечку,
Ані гадоньки...
Тільки в очіх займеться
Часом правдонька.

Із-під вій зирнуть вони
Мені лагідно –
І на серці ревному
Стане радісно:

Усміхнуся в вус собі –
Зрозумілися...
Ох, коли б ті ніченьки
Та барилися!